

Nr 423.

Godkänd av första kammaren den 20 juni 1921.

Godkänd av andra kammaren den 20 juni 1921.

Riksdagens skrivelse till Konungen, i anledning av dels Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt m. m., dels ock Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen samma dag angående bevillning av fast egendom samt av inkomst m. m.

(Bevillningsutskottets betänkande nr 55.)

Till Konungen.

Genom proposition nr 213 av den 18 mars 1921 har Eders Kungl. Maj:t, under återopande av vid propositionen fogat utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att antaga propositionen närslutna förslag till

dels förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt;

dels förordning om ändring i vissa delar av förordningen sagda dag angående bevillning av fast egendom samt av inkomst;

dels ock förordning om ändring i vissa delar av förordningen samma dag om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.

I samband med nämnda ärende har riksdagen funnit lämpligt till slutligt avgörande upptaga Kungl. Maj:ts proposition nr 31 angående ändring i vissa delar av bevillningsförordningen m. m., i fråga om vilken

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 14 saml. Nr 423.

proposition riksdagen fattat beslut endast så vitt angår provisorisk tillämpning vid innevarande års taxering.

På sätt i riksdagens skrivelse nr 45 omförmäles, har riksdagen nämligen, såvitt nu är i fråga,

dels med tillkännagivande, att riksdagen icke kunnat i oförändrat skick antaga de med propositionen nr 31 framlagda förslag till förordningar om ändringar i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst och förordningen samma dag om inkomst- och förmögenhetsskatt, antagit i bilaga 1 vid berörda riksdagsskrivelse fogade

a) förslag till förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst, att gälla vid 1921 års taxering, samt

b) förslag till förordning om särskilda ändringar i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt, att gälla vid 1921 års taxering,

dels ock antagit i bilaga 3 vid skrivelsen fogade förslag till förordning om särskild ändring i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, att gälla vid 1921 års taxering.

Propositionen nr 213 berör flera olika beskattningsspörsmål. Det mest betydelsefulla av dem är otvivelaktigt frågan om *»avgränsning mot varandra av begreppen inkomst av rörelse eller yrke samt inkomst av realisationsaffär»*, i samband varmed upptagits detaljfrågorna om *skattskyldighet för kapital, som utbetalas på grund av försäkring* och om *avdrag för förlust å realisationsaffär* samt i viss mån frågan om *avdrag för kapitalförlust*.

Lagstiftningens brister i vissa med berörda spørsmål sammanhängande hänseenden hava, såsom jämväl i propositionen påpekats, givit anledning till en vacklande taxeringspraxis. Enligt äldre praxis blev exempelvis ett rederibolags vinst genom försäljning av i dess rörelse använt fartyg taxerad såsom inkomst endast under förutsättning att vinsten utgjorde beskattningsbar realisationsvinst. Denna praxis bröts genom ett av regeringsrätten under år 1919 meddelat utslag.

De av världskriget framkallade exceptionella konjunkturerna för sjöfartsnäringen medförde, som bekant, att många redare av de höga tonnageprisen föranleddes att sälja sina fartyg, varvid de ofta erhöilo stora vinster. Enligt nyssberörda praxis gingo dessa vinster fria från inkomsttaxering, såvida säljaren ägt fartyget i minst 5 år. Detta ansågs emellertid innebära en i sak oförtjänt förmån för vederbörande, sär-

skilt efter det krigskonjunkturskatten införts och börjat lända till kraftig beskärning av andra krigsvinster. Förhållandet blev också uppmärksammat av riksdagen, som i sin till Kungl. Maj:t år 1916 avlätna skrivelse angående antagandet av ny förordning om krigskonjunkturskatt visserligen fastslog, att enligt gällande rätt vinster genom försäljning av fartyg vore beskattningsbara allenast såsom realisationsvinster, men framhöll att i sådana fall dock efter riksdagens förmenande kunde uppstå fullt typiska krigsvinster, för vilka skatteplikt syntes befogad ej blott som konsekvent tillämpning av krigsvinstbegreppet i och för sig, utan ock med hänsyn till kravet på rättvisa i beskattningen. Riksdagen begärde därför utredning i ämnet. På denna framställning, som uppenbarligen hade avseende å den då rådande krigskonjunkturen, har icke följt något förslag i frågan, vilken också, sedan krigskonjunkturbeskattningen med år 1920 upphört, numera kommit i ett annat läge.

Emellertid har genom regeringsrättens nya tolkning av gällande bestämmelser praxis erhållit en riktning, avvikande från riksdagens uttalade uppfattning om gällande rätt. Denna praxis inleddes genom ett regeringsrättens utslag den 28 februari 1919. Ett rederiaktiebolag, som icke hade annat ändamål än att idka fraktfart, blev år 1916 taxerat för inkomst av rederirörelse. Vederbörande kronoombud påyrkade hos kammarrätten, att bolaget dessutom skulle taxeras för vinst genom försäljning av ett fartyg, som bolaget ägt i över 5 år, eftersom det finge anses vara en normal företeelse inom ett rederibolags rörelse att vid lämplig tidpunkt sälja fartyg. Kammarrätten ogillade yrkandet, men regeringsrätten ansåg vinsten beskattningsbar, enär med avseende å den av bolaget bedrivna verksamheten densamma måste anses hänförlig till inkomst av rörelse. En ledamot var dock skiljaktig och instände med kammarrätten.

I ett annat mål om beskattning av vinst genom försäljning av fartyg, som ägts i mera än 5 år, har regeringsrättens majoritet (utslag den 9 april 1919) godkänt åtgärd, varigenom säljaren taxerats för under årens lopp gjorda avskrivningar å de sålda fartygen, d. v. s. skillnaden mellan anskaffningsvärdena och de nedskrivna värdena. Köpeskillingarna hade i detta fall ej understigit anskaffningsvärdena, men fråga var ej uppe om taxering av de överskjutande beloppen.

Tillsammans tagna fastslå dessa prejudikat skattskyldighet ej blott för skillnaden mellan anskaffningsvärde och köpeskillning enligt regeln för realisationsvinstbeskattning, utan därjämte och oavsett om köpeskillingen överstigit anskaffningskostnaden för det belopp, varmed nedskrivna värdet må understiga anskaffningsvärdet.

I konsekvens med sagda prejudikat hava jämväl andra slag av egendom, fast eller lös, använd uti eller av betydelse för skattskyldigs näring, vid försäljning med vinst ansetts lämna beskattningsbar inkomst av rörelse, såsom trävarubolag tillhöriga skogsfastigheter, industribyggnader, maskiner och driftsinventarier av olika slag o. s. v.

Vidare har det icke ansetts erforderligt, att avhändelsen haft formen av köp eller byte. Om t. ex. ett fartyg förlist, har den vinst, ägaren tilläventyrs erhållit genom utbetald försäkring, likställts med försäljningsvinst. Härom äro flera prejudikat givna.

Exempel på den praxis, som utbildat sig, äro ock följande taxeringsfall. Vederbörande prövningsnämnd taxerade år 1919 aktiebolaget Stockholmstelefon till bevillning och inkomstskatt för hela den vinst, bolaget erhållit vid försäljning till statsverket av sina telefonanläggningar med tillhörande fast egendom, såsom för inkomst av rörelse. I ett annat fall hava 1920 års vederbörande beskattningsnämnder taxerat ett bruksbolag såväl till bevillning och inkomstskatt som ock till krigskonjunkturskatt för antagen vinst genom utbetald brandskadeersättning för fast och lös egendom, som förstörts vid bruket övergången eldsvåda, och detta utan hänsyn till egendomens beskaffenhet eller ålder i bolagets hand.

Tydligt är, att författningsbestämmelser, som medgiva så skiftande och så tånjbar tillämpning, äro i behov av förklaring och förtydligande. I detta syfte har också Kungl. Maj:t i november 1920 uppdragit åt de arbetande inkomstskattesakkunniga »att till utredning upptaga frågan om en ändring av gällande bestämmelser om beskattning av realisations- och konjunkturvinster i syfte att undanröja vissa olägenheter av den nuvarande lagstiftningens oklarhet». På de sakkunnigas av kammarrätten granskade förslag är Kungl. Maj:ts i föreliggande proposition framlagda förslag byggt.

I likhet med departementschefen och de hörda vederbörande har riksdagen funnit det vara av behovet påkallat, att skattelagarna förtydligas i föreslagen riktning. Redan den här ovan omförmälda, under senare år framvuxna rättspraxis har nödvändiggjort åtgärder i sådant syfte.

För ändamålets vinnande upptager propositionen vissa ändringar och tillägg i såväl förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt som bevillningsförordningen och deklarationsformuläret. Särskilt märkas härvid de utförliga tilläggen under 3:o) och 5:o) i de vid skatteförordningen fogade »Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen».

Emot vad sålunda föreslagits har riksdagen icke haft något att i sak

erinra. De föreslagna bestämmelserna synas på ett klargörande sätt framhäva lagens mening. Då de, såsom redan påpekats, fränsett den föreslagna ändringen, att rätten till avdrag för förlust skall vara beroende av förlustens art i stället för dess storlek, icke innebära någon saklig förändring utan allenast ett förtydligande av hithörande författningar, bör därav, enligt riksdagens mening, följa, att bestämmelserna utan vidare få återverkande kraft i så måtto, att de bliva att beakta vid varje efter deras promulgerande följande rättstillämpning.

I formellt hänseende har det synts riksdagen vara en förbättring, om de i 7 § 3:o a) 1) skatteförordningen och 9 § 3 mom. a) 1:o) bevillningsförordningen förekommande orden »möjligen liden» utgå.

Förutom i ovan omhandlade, med varandra sammanhängande spörsmål innehåller propositionen nr 213 förslag i åtskilliga fristående detaljfrågor.

Enligt nuvarande lydelse av 11 § 2 mom. 2:o) a) bevillningsförordningen är det däri omförmälda så kallade hyresvärdeavdraget (5 procent å taxeringsvärdet av i skattskyldigs verksamhet använd fastighet) icke medgivet beträffande fastighet, som hör till kanal, järnväg, annan farled eller flottled, även om, såsom numera är fallet med till sådan kommunikationsanstalt hörande fastighet, som icke är avsedd för driftens omedelbara behov, hyresvärdet beskattats genom fastighetsbevillning. Då det icke varit åsyftat, att inkomst av dylika kommunikationsanstalter skulle beskattas hårdare än annan inkomst, har Kungl. Maj:t föreslagit sådan ändring i nyssnämnda stadgande, att ifrågavarande avdragsrätt kommer att omfatta även kommunikationsverksamhet av berörda slag, vilket skett genom att hänvisningen till 9 § 3 mom. a) 1:o) och 3:o) utsträckts till hela 3 mom. a).

Då här tydligen är fråga om rättelse av tidigare förbiseende, har riksdagen givetvis icke haft något att erinra mot förslaget.

1920 års kommunalskattereform medförde bevillningsplikt för inkomst av fast egendom, dock, i angivet syfte att undvika dubbelbeskattning, med avdragsrätt för 6 respektive 5 procent av egendomens taxeringsvärde, för vilket alltjämt skall utgöras fastighetsbevillning. I samband med nämnda reform blev emellertid ej klargjort, vem berörda avdragsrätt skulle tillkomma, i händelse fastigheten icke brukades av ägaren, eller av denne brukades allenast till viss del, utan att särskilda taxeringsvärden varit åsatta de olika brukningsdelarna, eller under blott en del

av inkomståret, eller fastigheten eljest brukades av olika innehavare under samma år.

I propositionen nr 31 har föreslagits det tillägg i 11 § 2 mom. 1:o a) bevillningsförordningen, att ifrågavarande avdrag skall tillkomma arrendator framför ägare. Härjämte hava genom propositionen nr 213 kompletterande föreskrifter föreslagits i 3 § av anvisningarna till ledning vid bevillningstaxeringen. Hava ägare och arrendator brukat var sin del av viss fastighet, utan att delarna hava särskilda taxeringsvärden, skulle fastighetens taxeringsvärde uppdelas på brukningsdelarna och avdraget fördelas mellan ägaren och arrendatorn i förhållande till delvärdena. Hava åter olika skattskyldiga, vare sig olika ägare eller ägare och arrendator eller olika arrendatorer, innehaft fastigheten under olika delar av året, skulle avdraget fördelas mellan de olika skattskyldiga i förhållande till tiden för en vars innehav.

Vad sålunda föreslagits angående avdragets uppdelning mellan olika skattskyldiga, har riksdagen icke kunnat godkänna, utan hava föreskrifterna härom uteslutits.

I övrigt lämnas i 3 § föreskrift, huru förfaras skall, då, t. ex. i fråga om någon statens fastighet, fastighetsbevillning icke utgått för det nästföregående året. Vad därom föreslagits har ej föranlett erinran från riksdagens sida.

Den i propositionen nr 214 till innevarande riksdag föreslagna förordningen om allmän fastighetstaxering år 1922 innehåller i anvisningarna vid 4 § vissa föreskrifter för avgörandet i vad mån en fastighet skall taxeras som jordbruksfastighet eller annan fastighet. Häruti ingå bestämmelser om vad som är att hänföra till jordbruk och till jordbrukets binärningar. Sistberörda bestämmelser äro i huvudsak hämtade från 3 § i bevillningsförordningens särskilda anvisningar, men förete avvikelser i vissa detaljer. Sedan numera riksdagen godkänt propositionen nr 214 i förevarande del oförändrad, har det syntts lämpligt, att bevillningsförordningen i förevarande avseende bringas i överensstämmelse med den nya författningen, och har riksdagen beslutat ändring i detta syfte.

I 4 § hava givits närmare föreskrifter för tillämpningen av det avdrag, som vid beräkning av inkomst från rörelse eller yrke tillkommer skattskyldig för det genom fastighetsbevillning beskattade, hyresvärdet motsvarande belopp av 5 procent av taxeringsvärdet å i rörelsen eller yrket använd egen fastighet. Till någon anmärkning mot vad härutinnan föreslagits har riksdagen icke funnit anledning.

Jämväl förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering har gjorts till föremål för vissa ändringsförslag.

De i 20 § givna straffbestämmelserna för oriktig deklaration hava i tre olika hänseenden förslagsvis förändrats. Sålunda hava fall, då den avsiktligt oriktiga uppgiften icke blivit följd vid taxeringen, i straffhänseende likställts med de fall, i vilka uppgiften föranlett frihet från taxering eller för låg taxering. Vidare föreslås införande av straff för deklaratant, som gör sig skyldig till grov vårdslöshet, vare sig därav föranletts oriktig taxering eller icke. Även detta straff skall utmätas i relation till vidkommande skattebelopp, fastän inom lägre maximum. Å andra sidan upptager förslaget såsom allmän straffrihetsgrund i fall av oriktig deklaration, att den skyldige, innan taxeringsnämnden avslutat sitt arbete för året, av egen drift beriktigar det oriktiga meddelandet.

Vad sålunda föreslagits synes välbetänkt. Särskilt torde det bliva av praktisk betydelse att kunna beivra fall av oriktig deklaration, även om deklaratanten ej kan överbevisas om uppsåt.

De föreslagna ändringarna i 49 § 1 mom., 50 § och 57 § 2 mom. avse detaljer i besvärsförfarandet. De synas välbefogade och tarva ej något omnämmande i detta sammanhang.

Ej heller de upptagna ändringarna i deklaraionsformuläret hava givit anledning till erinran. Av deklaraionstekniska skäl har riksdagen funnit, att i bilagan till C II efter punkt 10 bör lämnas en öppen rad för redovisande av förlust, och har i anslutning härtill punkt 32 i »anvisningar för deklaraionsblankettens ifyllande» kompletterats.

I fråga om ikraftträdandet av de i propositionen nr 213 framlagda författningsändringarna har föreslagits, att ändringarna i inkomst- och förmögenhetsskatte- samt bevillningsförordningarna skulle träda i kraft genast efter utfärdandet och tillämpas även i avseende å innevarande års taxering, eventuellt genom åtgärder från vederbörande prövningsnämnders sida.

Häremot har riksdagen ej haft något att erinra, utom i vad angår 3 och 4 §§ i bevillningsförordningens särskilda anvisningar. Då tillämpningen av ändringarna i 3 § skulle i många fall påkalla ändringar i årets taxeringar och såmedelst orsaka prövningsnämnderna mycket besvär, har riksdagen ansett nämnda paragraf i sin nya lydelse böra omedelbart träda i kraft endast beträffande regleringen av avdraget enligt 11 § 2 mom. 1:o a) bevillningsförordningen med hänsyn därtill att fastigheten år 1920 tilläventyrs icke varit underkastad fastighets-

bevillning, såsom fallet är med staten tillhöriga fastigheter. I sådana fall skulle eljest kunna uppkomma dubbelbeskattning. Denna angelägenhet har riksdagen ansett kunna ordnas genom utfärdande av en provisorisk författning i ämnet att gälla vid 1921 års taxering.

I sistberörda författning har ock synts böra ingå en motsvarande reglering av avdraget enligt 11 § 2 mom. 2:o a), varemot den förändrade lydelsen av 4 § i de särskilda anvisningarna funnits böra träda i kraft först nästkommande år. Detta har nämligen synts påkallat därigenom, att riksdagen genom sitt ovanberörda beslut i anledning av propositionen nr 31 med avseende å 1921 års taxering redan givit sistnämnda paragraf en lydelse, som skiljer sig från vad i propositionen nr 213 föreslås.

I det föregående har påpekats, att riksdagens tidigare beslut angående propositionen nr 31 endast gällt tillämpning vid 1921 års taxering. Frånsett det i propositionen ingående förslaget om undantag vid årets taxering i visst fall från skyldighet att meddela underrättelse enligt 23 § 2 mom. taxeringsförordningen hade propositionen avseende även å framtiden. I så måtto har det återstått för riksdagen att fatta beslut. Likaledes har riksdagen haft att fatta beslut om den framtida giltigheten av vissa av riksdagen i anslutning till propositionen beslutade ändringar i skatteförfattningarna, vilka jämväl till sin tillämpning begränsades till årets taxering.

Vad riksdagen i berörda hänseenden beslutit provisoriskt, har riksdagen funnit utan någon saklig ändring också böra förlänas definitiv giltighet.

Under åberopande av vad ovan anförts får riksdagen för Eders Kungl. Maj:t tillkännagiva,

1) att riksdagen, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 213, antagit

a) ovan omförmälda förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt med den avvikelse, att de i 7 § 3:o c) 1) förekommande orden »möjligen liden» uteslutits;

b) ovan omförmälda förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen nämnda dag angående bevillning av fast egenom samt av inkomst utom beträffande 3 och 4 §§ i »Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen» samt med den avvikelse att de i 9 § 3 mom. c) 1:o förekommande orden »möjligen liden» uteslutits; samt

c) följande förslag till

Förordning

angående särskilda grunder att vid 1921 års taxering till bevillning gälla för beräkning av de avdrag, om vilka i 11 § 2 mom. 1:o a) och 2:o a) förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst sägs.

Härigenom förordnas, att vid beräkning av de avdrag, som enligt 11 § 2 mom. 1:o a) och 2:o a) förordningen den 28 oktober 1910 angående bevillning av fast egendom samt av inkomst medgivas vid beräkning av skattskyldigs inkomst, skall vid 1921 års taxering till bevillning gälla följande:

Avdraget skall beräknas efter det taxeringsvärde, för vilket fastighetsbevillning utgått år 1920. Därest fastigheten år 1920 icke varit underkastad fastighetsbevillning, men dylik skall utgå för år 1921, får avdrag äga rum utan hinder därav, att bevillning för fastigheten icke utgått år 1920, men skall avdraget även då beräknas efter 1920 års taxeringsvärde utom för det fall, att på grund av bestämmelsen i 4 § 4 mom. av nämnda förordning taxeringsvärde sistnämnda år icke varit fastigheten åsatt, då avdraget får beräknas efter taxeringsvärdet för år 1921.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, av trycket utkommit i Svensk författningssamling, skolande förty prövningsnämnd företaga de ändringar i taxeringsnämnds beslut, som därav må föranledas.

2) att riksdagen, i anledning av Kungl. Maj:ts propositioner nr 31 och nr 213, antagit följande förslag till

Förordning

**om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 (nr 116)
angående beviljning av fast egendom samt av inkomst.**

Härigenom förordnas, att 9 § 3 mom. samt 11 och 14 §§ i förordningen den 28 oktober 1910 angående beviljning av fast egendom samt av inkomst ävensom 3, 4, 7, och 8 §§ av de vid samma förordning fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

9 § 3 mom.

Till inkomst av *arbete* räknas:

a) inkomst av rörelse eller yrke, såsom:

1:o) av bergsbruk — — — mejerihantering, potatismjölfabriker och dylika näringar, i den mån de icke äro att hänföra till binäringar till jordbruket; penningrörelse — — — ej särskilt nämnd skattepliktig inkomst.

11 §.

1 mom. Vid beräkning av skattskyldigs inkomst nästföregående år *må avdrag icke ske*:

c) för ränta å den skattskyldiges eget, i hans fasta egendom eller näring nedlagda kapital; samt

d) för vad som använts — — — kapitalavbetalning å skuld.

2 mom. Däremot *må avdrag ske*:

1:o) vid beräkning av inkomst utav fast egendom:

a) för det genom fastighetsbeviljning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet för jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet för annan fastighet, varav åtnjutits inkomst, varom i 9 § 1 mom. a) — d) sägs, eller för frälseränta; skolandet detta avdrag ske från ägarens eller innehavarens inkomst av fastigheten eller frälseräntan utom för det fall, att ägare eller innehavare åt landbo eller

arrendator upplåtit jord, då avdraget skall ske från landbons eller arrendatorns inkomst av fastigheten;

b) för ränta — — — egendom, som använts i skattskyldigs rörelse eller yrke; samt

3:o) vid uppskattning av inkomst från särskild inkomstkälla utom i det fall, att ersättning för bestridande av särskilda med tjänst eller uppdrag förenade kostnader, varom i 8 § 1 mom. förmåles, blivit av staten särskilt anvisad, för övriga utgifter — — — enligt bestämmelsen i 4:o) b.

3 mom. — — —.

4 mom. — — —.

14 §.

Skattskyldig taxeras för inkomst av fast egendom kapital och arbete:

a) den som — — — — — — — — — — — — — — — —

f) de under — — — åtnjutits.

För annan inkomst — — — för taxering.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Uppskattning av inkomst av fast egendom.

3 §.

Bestämmelserna om uppskattning — — — undantag och tillägg:
 1:o) Därest skattskyldig åtnjutit sådan inkomst av fast egendom, varom i 9 § 1 mom. a)—d) sägs, eller inkomst av frälseränta, äger den skattskyldige åtnjutaren avdrag för det genom fastighetsbeviljning beskattade belopp av sex för hundra av taxeringsvärdet å jordbruksfastighet och fem för hundra av taxeringsvärdet å annan fastighet, varav inkomsten åtnjutits. Detta avdrag tillkommer ägaren eller innehavaren av fastigheten utom för det fall, att jordbruksfastighet upplåtits åt landbo eller arrendator, då avdraget tillkommer landbon eller arrendatorn. Avdraget skall beräknas efter taxeringsvärdet året näst före det, då taxeringen sker. För det fall att fastigheten nästföregående år

icke varit underkastad fastighetsbevilning men dylik skall utgå för det år, då taxeringen sker, får avdrag äga rum utan hinder därav, att bevilning för fastigheten icke utgått, men skall även då avdraget beräknas å taxeringsvärdet nästföregående år.

2:o) Avdrag för värdeminskning å byggnader genom slitning är icke tillåtet.

3:o) Äger eller brukar skattskyldig jordbruksfastighet inom skilda kommuner — — — i kommunen B 2,513 kronor.

Till *jordbruk* hänföres åker- och ängsbruk, även då sådant drives för industriellt behov utan förening med annat jordbruk, så ock husdjursskötsel, varunder jämväl inbegripes betesfödning å såväl skogsmark som annan mark. Trädgårdsskötsel, därunder inbegripen växtodling under glas, räknas ock till jordbruk, så framt den drives tillsammans med annat jordbruk. Trädgårdsskötsel, som utan samband med jordbruk drives såsom självständig näring (handelsträdgårdsrörelse), skall däremot icke hänföras till jordbruk. Icke heller skall såsom jordbruk anses trädgårdsskötsel å tomter eller å s. k. sommarnöjen, villaegendomar eller andra lägenheter, som huvudsakligen avse bostadsändamål, egnahems-lägenheter, vilka enligt gällande bestämmelser om villkoren för åtnjutande av egnahemslån skola betraktas såsom bostadslägenheter, och dylikt.

Till jordbrukets *binäringar* skola räknas mejerihantering, tillverkning av potatismjöl och kvarndrift, som huvudsakligen avse förädling av det egna jordbrukets produkter, samt sådan av jordbrukaren å den egendom, varå jordbruket bedrives, eljest utövad verksamhet för förädling av produkter eller beståndsdelar från egendomen, som sker huvudsakligen för husbehovsändamål eller med huvudsaklig användning av jordbrukets inventarier, driftsbyggnader och ordinarie arbetsbesättning. I enlighet härmed skola såsom binäringar till jordbruket räknas exempelvis mejerihantering vid vanliga s. k. herrgårdsmejerier, utvinning av torv och kalk samt tillverkning av tegel huvudsakligen till husbehov o. s. v. Å andra sidan anses icke såsom binäringar förmalning av spannmål eller tillverkning av potatismjöl, där verksamheten huvudsakligen avser förädling av inköpta eller annan tillhöriga produkter. Brännerihantering, tillverkning av tegel eller utvinning av torv eller kalk huvudsakligen för försäljning samt annan förädlingsverksamhet, som bedrives såsom särskild näring, i regel med särskild personal, särskilda inventarier, maskiner och dylikt eller särskilda byggnader eller inrättningar, hänföras ej till jordbrukets binäringar. Å egendomen bedriven försäljning av jordens beståndsdelar i oförädlad skick är i regel att betrakta såsom binäring, men kan undantagsvis ske under sådana förhållanden, att

särskild näring bör anses föreligga. Så är exempelvis fallet vid försäljning av grus i större omfattning. För att försäljning, som uteslutande — — — egendomens område.

Till jordbrukets binärningar skola vidare — — — jakt och fiske å egendomen.

Under *skogsbruk* inbegripes — — — jordägares eller brukares tillgodogörande för eget behov eller i egen rörelse eller genom försäljning av virke — — — på grund av *särskild* upplåtelse.

Uppskattning av inkomst av rörelse m. m.

4 §.

De i 3:o) av anvisningarna — — — motsvarande inkomsters taxering till beviljning, dock med följande undantag. Skattskyldig, som i rörelse eller yrke använt egen fastighet, äger att vid uppskattning av inkomsten av rörelsen eller yrket åtnjuta avdrag för det genom fastighetsbeviljning beskattade, hyresvärdet motsvarande belopp av fem för hundra av fastighetens taxeringsvärde eller, om blott en del av fastigheten använts i rörelse eller yrke, av den därå löpande delen av taxeringsvärdet. Avdraget skall beräknas efter taxeringsvärdet året näst före det, då taxeringen sker. Därest fastigheten nästföregående år icke varit underkastad fastighetsbeviljning, men dylik skall utgå det år, då taxeringen sker, får avdrag äga rum utan hinder därav, att beviljning för fastigheten icke utgått, men skall även då beräknas efter taxeringsvärdet nästföregående år utom för det fall, att på grund av bestämmelsen i 4 § 4 mom. taxeringsvärde icke varit fastigheten åsatt, då avdraget får beräknas å taxeringsvärdet det år, taxeringen äger rum. Har fastigheten använts i rörelsen eller yrket blott en del av föregående år, får endast däremot svarande del av avdraget åtnjutas.

I övrigt skall — — — levererats till statens kommunikationsverk.

Uppskattning av inkomst utav arbetsanställning, tjänst eller pension.

7 §.

Lön och annan inkomst — — — finna tillämplig.

I avseende å inkomstberäkningen är särskilt att iakttaga, att till taxering skall upptagas allt som i tjänst eller uppdrag uppburits, där-

under inbegripet även vad som av annan än staten anvisats till bestridande av med tjänsten eller uppdraget förenade särskilda kostnader. Vad som av staten anvisats till bestridande av dylika särskilda kostnader skall däremot icke taxeras.

Vissa avdrag vid inkomstens uppskattning.

8 §.

Vid tillämpning — — — vara tillämpliga, därvid iakttages, att avdrag för värdeminskning å byggnader genom slitning icke är tillåtet.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1922.

Förordning

om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 (nr 115) om inkomst- och förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas, att i 10 § i förordningen den 28 oktober 1910 om inkomst- och förmögenhetsskatt den punkt i första stycket, som börjar med ordet »försäkringspremier», samt andra stycket ävensom 25 § 1 mom. andra stycket i samma förordning och 1:o) av de vid förordningen fogade särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

10 §.

försäkringspremier och andra avgifter, som utbetalats för den skattskyldiges och i förekommande fall även för den andre makens liv-, kapital-, livränte-, olycksfalls- eller sjukförsäkring ävensom för pupillförsäkring; dock att avdrag, som nu nämnts, ej må överstiga samman-

lagt 200 kronor och ej heller åtnjutas av annan än svensk medborgare, som författningsenligt är i riket mantalsskriven.

Avdrag, varom i 9 och 10 §§ sagts, må äga rum endast om och i den mån avdraget hänför sig till inkomst, för vilken inkomst- och förmögenhetsskatt skall här erläggas av den skattskyldige, eller till verksamhet, som av honom här i riket utövats.

25 §.

1 mom. Äkta makar — — — hänför.

Skulle i fall, där båda makarna blivit taxerade, avdrag, vartill ena maken enligt 10 § varit berättigad, överstiga dennes inkomst, må över-
skjutande beloppet avräknas från den andre makens behållna inkomst.

Särskilda anvisningar till ledning vid taxeringen.

1:o)

Inkomst av fast egendom.

7 § 1:o)

III. Till inkomst av *skogsbruk* hänföres — — — försäljning av sådana skogseffekter (inkomst av skogsavverkning), dels genom förädling av virke från fastighet, som av honom äges, brukas eller innehas, så framt förädlingen icke är att anse såsom särskild näring, dels genom upplåtelse av avverkningsrätt — — — — nedgått i värde.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1922.

Förordning

**om ändring i vissa delar av förordningen den 28 oktober 1910 (nr 117) om
taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.**

Häri genom förordnas, att 11 och 20 §§, 49 § 1 mom., 50 § och 57 § 2 mom. i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering ävensom det vid samma förordning fogade formulär nr 1 skola i nedan angivna delar hava följande ändrade lydelse:

11 §.

2:o) — — —

e) av styrelse eller likvidatorer för svenskt aktiebolag eller svenskt solidariskt bankbolag, som under nästföregående år lämnat utdelning till delägarna, ävensom av ekonomisk förening, som under nämnda år lämnat utdelning å insatser i föreningen:

1) i fråga om solidariskt bankbolag, ekonomisk förening och sådant aktiebolag, därifrån utdelning å aktie på grund av lag eller bolagsordning icke får uppbäras av annan än den, som i behörig ordning styrkt sin äganderätt till aktien:

uppgift å delägare eller medlemmar, som uppburit eller ägt uppbära utdelning, uppgående till sammanlagt minst 5 kronor, samt å utdelningens belopp;

2) i fråga om övriga aktiebolag:

enahanda uppgift, som under 1) omförmåles, i den mån ägare av aktie är känd för styrelsen;

20 §.

Har någon i deklaration eller annan uppgift eller upplysning, som av honom avgivits till ledning vid taxering, mot bättre vetande lämnat

oriktigt meddelande, som är ägnat att leda till frihet från taxering eller till för låg taxering, böte, om det oriktiga meddelandet föranlett, att skattskyldig icke blivit taxerad eller blivit för lågt taxerad, högst fem gånger det skattebelopp, som genom det svikliga förfarandet undandragits, och i annat fall högst fem gånger det skattebelopp, som skulle hava undandragits, därest det oriktiga meddelandet blivit vid taxeringen följt.

Har det oriktiga meddelandet icke lämnats mot bättre vetande, men har den, som lämnat meddelandet, vid dess avgivande gjort sig skyldig till grov vårdslöshet, vare straffet böter, högst två gånger det skattebelopp, som undandragits eller skulle hava undandragits genom det oriktiga meddelandet.

Straff för förseelse, varom i denna paragraf sägs, inträder icke, därest den skyldige, innan taxeringsnämnden avslutat sitt arbete för året, av egen drift beriktigt det oriktiga meddelandet.

49 § 1 mom.

Över prövningsnämnds — — — av den skattskyldige påyrkats, samt c) om hans deklaration eller i fråga om bevillningstaxeringen uppgift, som omförmäles i 16 §, icke blivit av taxeringsnämnden följd, utan att underrättelse, som i 23 § 2 mom. föreskrives, kommit den skattskyldige tillhanda i Stockholm före den 1 augusti och annorstädes före den 15 juni.

I det under a) — — —

50 §.

Den, som taxerats — — — eller inkomsten skattskyldig, den, som mot innehållet i av honom uti stadgad ordning avlämnad behörig deklaration eller uppgift, varom förmäles i 16 §, blivit taxerad till inkomst- och förmögenhetskatt eller bevillning, utan att underrättelse, varom i 23 § 2 mom. föreskrives, kommit honom till handa före den 1 december,

den, som utan att vara uppgiftspliktig blivit taxerad till inkomst- och förmögenhetsskatt eller till bevillning för inkomst, så ock den, som efterbeskattats — — —

57 § 2 mom.

Den, som icke åtnöjes med Kungl. Maj:ts befallningshavandes beslut, varigenom han på grund av ovan åberopade stadganden blivit fälld

till böter, äger att, med iakttagande av vad i allmänhet är stadgat angående dylika besluts överklagande, över det meddelade beslutet anföra besvär hos kammarrätten. Besvären skola före klockan tolv å trettionde dagen efter erhållen del av beslutet eller, om då är helgdag, å nästa söckendag därefter ingivas till Kungl. Maj:ts befallningshavande, vid påföljd, om den tid försittes, att besvären icke varda upptagna till prövning; dock må icke den omständigheten, att besvären i stället för till sistnämnda myndighet ingivits eller insänts till kammarrätten, utgöra hinder för deras upptagande till prövning, därest besvären dit inkommit före utgången av här ovan stadgade besvärstid. I sådant fall skola besvären av kammarrätten omedelbart överlämnas till vederbörande befallningshavande.

Sedan besvären inkommit till Kungl. Maj:ts befallningshavande, förfares med ärendet i enahanda ordning, som i 49 § 2 mom. stadgas.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen, enligt därå meddelad uppgift, från trycket utkommit i Svensk författningssamling.

Deklarationsblankett nr 1.

**Deklaration om inkomst och förmögenhet,
att avlämnas år 19... av:**

Särskild uppgift av inländskt aktiebolag och solidariskt bankbolag (se 8).
Bolagets kapital eller, om detsamma undergått förändring, dess medelstorlek under året utgjorde ..... kr., och utgör alltså bolagets deklarerade inkomst ..... procent av kapitalet.

Särskild bilaga lämnas för varje företag. Denna sida av bilagan användes av näringsidkare, som föra handelsböcker.

Bilaga till C II.

Inkomst av rörelse eller yrke.

Uppgift om inkomst av fast egendom lämnas å bilaga till A I.

	Kronor	öre												
Nettovinst enligt bilagda räkenskapsutdrag (se 32)														
<i>Tillkommer:</i>														
2. Sammanlagda beloppet av i räkenskapen gjorda avskrivningar för värdeminskning och för förlust å fordringar	kr.													
<i>Avgår:</i>														
5. Värdeminskning å driftsinventarier (se 34):														
..... % å kr. .... = kr.														
..... % å kr. .... = » ..... kr.														
<table border="0"> <tr> <td rowspan="2">Anskaffningsvärdet å de vid årets början befintliga driftsinventarierna utgjorde .....</td> <td rowspan="2">} .....</td> <td rowspan="2">kr. ....</td> </tr> <tr> <td>Auskaffningsvärdet å under året inköpta driftsinventarier utgjorde .....</td> <td rowspan="2">} .....</td> <td rowspan="2">» .....</td> </tr> <tr> <td>Driftsinventariernas bokförda värde utgjorde .....</td> <td rowspan="2">} vid årets början » .....</td> <td rowspan="2">» » slut » .....</td> </tr> <tr> <td></td> <td></td> <td></td> </tr> </table>	Anskaffningsvärdet å de vid årets början befintliga driftsinventarierna utgjorde	}	kr.	Auskaffningsvärdet å under året inköpta driftsinventarier utgjorde	}	»	Driftsinventariernas bokförda värde utgjorde	} vid årets början »	» » slut »					
Anskaffningsvärdet å de vid årets början befintliga driftsinventarierna utgjorde				}			kr.							
	Auskaffningsvärdet å under året inköpta driftsinventarier utgjorde	}	»											
Driftsinventariernas bokförda värde utgjorde	} vid årets början »			» » slut »										
6. Värdeminskning å andra för stadigvarande bruk avsedda tillgångar (gruva, rätt till stenbrott, patent-rätt etc.) (se 35)	kr.													
7. Avskrivningar för lidna förluster å fordringar (se 36) »														
8. I nettovinsten ingående inkomst av kapital, som uppgives under B i deklarationsformuläret														
9. I nettovinsten ingående saluvärde av skog och andra produkter eller råämnen från egen fastighet som förädlats eller förbrukats i företaget, ävensom annan i nettovinsten ingående inkomst av fast egendom, som uppgives under A i deklarationsformuläret (se 19)														
10. Eljest bokförd, ej skattepliktig eller ej som inkomst av rörelse eller yrke skattepliktig vinst														
..... »														
Återstående inkomst (införes under C II i dekl.)														

Anvisningar för deklarationsblankettens ifyllande.

6. Såsom realisationsvinst — — — mindre än fem år. Visar denna inkomstkälla i sin helhet underskott, utföres *noll* och underskottet får *icke* avräknas från annan inkomst eller såsom förlust under allmänna avdrag.

11. Avdrag för förlust — — — förlusten beräknats. Förlust å icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom får icke avdragas här, utan avräknas vid uppgivandet av inkomst under C III a).

32. Nettovinsten uppgives — — — rörelse eller yrke. Dylig intäkt avdrages under 8, 9 eller 10 i förevarande bilaga och redovisas — — — D i deklARATIONEN. Utvisar räkenskapen underskott, utföres *noll*, och underskottet avdrages som *förlust* efter punkt 10.

Stockholm den 20 juni 1921.

Med undersåtlig vördnad,